

Arrest

nr. 140 913 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 december 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2014 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit op grond van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 25 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- inkomensverklaring dd. 11.04.2014, opgesteld door een derde, mevr. [O.H.]: niet alleen is de positie van mevr. O. H. (boekhoudster, collega, vennoot, ...) onduidelijk, ook is de voorgelegde e-mail geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...). Bijgevolg wordt het beschouwd als een verklaring op eer. Ge- zien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze gegevens niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- huurovereenkomst dd. 17.06.2013 waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon maandelijks huurinkomsten heeft. Er wordt echter geen eigendomsakte met betrekking tot het verhuurde goed voorgelegd. Tevens wordt niet aangetoond dat deze huurinkomsten wel degelijk worden betaald, en worden er geen bewijzen aangebracht betreffende de leenlasten die de referentiepersoon al dan niet nog dient te betalen mbt het verhuurde goed. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In het eerste middel werpt verzoeker op: *"Schending van art. 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meer bepaald de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel".*

Verzoeker betoogt vervolgens:

"(...) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art.3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht . Verwerende partij stelt dat in de inkomensverklaring dd. 11/04/2014, opgesteld door mevr. Onsia Helene, haar positie onduidelijk is en de voorgelegde e-mail zou geen officieel document van de belastingen zijn. Bijgevolg zou de inkomensverklaring een verklaring op eer zijn. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid zou getoetst worden, kunnen deze gegevens volgens verwerende partij niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de huurovereenkomst dd. 17/06/2013 zou niet blijken dat deze huurinkomsten wel degelijk worden betaald. Er zou geen eigendomsakte zijn voorgelegd met

betrekking tot het verhuurde goed. Gezien de verwerende partij simpelweg stelt dat de documenten voorgelegd door verzoeker inzake de inkomenstoestand van de referentiepersoon niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Dat verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met deze attesten zonder enig onderzoek te voeren hieromtrent. Verwerende partij beschouwt de inkomensverklaring dd. 11/04/2014 opgesteld door mevr. Onsia Helene en de voorgelegde e-mail als een verklaring op eer. Verwerende partij legt in haar beslissing niet uit welk ander document had kunnen voorgelegd worden. Zelfs indien deze documenten als onvoldoende bewijs moeten beschouwd worden, dan gelden ze tenminste als een BEGIN VAN BEWIJS, in die zin dat het aan de verwerende partij was om, op meer diepgaande wijze, uit te leggen waarom volgens haar de stukken niet voldeden.

(zie Rvv 10584 dd. 28.04.2008)

Gezien de bestaansmiddelen van de partner van verzoeker zeker als toereikend en voldoende dienen beschouwd te worden, gelet op het feit dat ze minstens 120 % van het leefloon bedragen.

Gezien de inkomsten ook stabiel en regelmatig zijn. Ten onrechte wijst verwerende partij de aanvraag van verzoeker af. De partner van verzoeker heeft alle stukken inzake haar inkomsten voorgelegd. Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon. Verwerende partij diende op basis van de stukken uit te maken of het inkomen van de referentiepersoon aan deze voorwaarde voldeed. Verwerende partij vermeldt niets hieromtrent in haar bestreden beslissing. Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dat in casu door verwerende partij geen behoeftenanalyse werd gemaakt. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid. Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat de echtgenote van verzoeker niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt kortweg dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter van de Vreemdelingenwet. DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

-de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

-de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

*-dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)”*

2.4. Kernvaststelling in de bestreden beslissing is dat de door de referentiepersoon neergelegde documenten niet kunnen aanvaard worden in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelen van deze referentiepersoon.

2.5. In de bestreden bijlage 20 kunnen de redenen gelezen worden waarom de neergelegde documenten aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet aanvaard kunnen worden. Wat betreft de inkomensverklaring van 11 april 2014, opgesteld door een derde, mevr. O. H., wordt het volgende gesteld in de bestreden bijlage 20: *“niet alleen is de positie van mevr. O. H. (boekhoudster, collega, vennoot, ...) onduidelijk, ook is de voorgelegde e-mail geen officieel document van de*

belastingen (aanslagbiljet, ...). Bijgevolg wordt het beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze gegevens niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.” Wat betreft de door verzoeker neergelegde huurovereenkomst van 17 juni 2013 waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon maandelijks huurinkomsten heeft, wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende gesteld: *“Er wordt echter geen eigendomsakte met betrekking tot het verhuurde goed voorgelegd. Tevens wordt niet aangetoond dat deze huurinkomsten wel degelijk worden betaald, en worden er geen bewijzen aangebracht betreffende de leenlasten die de referentiepersoon al dan niet nog dient te betalen mbt het verhuurde goed”*. Verzoeker kan gelet op het voormelde dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat de verwerende partij “*simpelweg*” stelt dat de neergelegde documenten niet in overweging worden genomen. Verzoeker verwacht blijkens zijn verzoekschrift nog enig bijkomend onderzoek, maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom de verwerende partij ondanks de gemotiveerde gedane beoordeling van de neergelegde documenten, nog enig verder onderzoek moest uitvoeren, laat staan dat verzoeker concretiseert welk onderzoek hij dan verwachtte. Er wordt voorts opgemerkt dat de bewijslast inzake het aantonen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij verzoeker ligt en dat deze vrij is. Dit heeft als gevolg dat het te dezen niet volstaat een begin van bewijs over te maken en te verwachten dat verwerende partij verder onderzoek pleegt. Het is niet aan de verwerende partij om leemten in de bewijsvoering te gaan opvullen. Dit heeft ook als gevolg dat er geen verplichting op verweerder rust om in de bestreden bijlage 20 uit te leggen welke andere documenten hadden kunnen worden voorgelegd. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de neergelegde stukken en slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat deze niet deugdelijk of pertinent is.

2.6. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.7. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij nagelaten heeft een behoefteanalyse te maken, dient de Raad op te merken dat geen behoefteanalyse dient te worden gemaakt indien er geen bestaansmiddelen voorliggen. Dit is in casu het geval aangezien de inkomstenverklaring van 11 april 2014 en de huurovereenkomst van 17 juni 2013 niet aanvaard worden in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Aangezien de door verzoeker neergelegde documenten niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, ligt er geen bewijs voor van dergelijke bestaansmiddelen en dient er derhalve geen behoefteanalyse te worden gemaakt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of motiveringsplicht blijkt derhalve niet in dit verband.

2.8. De afsluitende theoretische beschouwingen aangaande de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

2.9. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In het tweede middel werpt verzoeker de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Het recht op gezinshereniging (art. 40ter) werd geschonden door verwerende partij, gezien de echtgenote van verzoeker wel degelijk beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door de Vreemdelingenwet, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011. Verwerende partij stelt ten onrechte dat de documenten voorgelegd door verzoeker niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

2.11. Met zijn overtuiging dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat de voorgelegde documenten niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en zijn overtuiging dat zijn echtgenote – waarschijnlijk bedoelt verzoeker zijn partner – “*wel degelijk*” over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA